ORTODOKSİA
Ahlakî ve dinî resale
Müdir mes'ul MELETİOS LUKAKİS
Mahal idare FENER RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Περιοδικὸν ἠθικοθρησκευτικὸν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἔτος Η' — Κωνσταντινούπολις. — Μάρτιος 1933. — Τεῦχος 87

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Νηστεία! Καὶ μόνον τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως αὐτῆς κακῶς ἠχεῖ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν κατὰ ἰδιάζουσαν ἔννοιαν αὐτοκαλουμένων συγχρονισμένων ἀνθρώπων. Διεγείρει ἀνεμοστρόβιλον γεμᾶτον, κατὰ τοὺς τοιούτους μοδέρνους, ἀπὸ χνοῦν καὶ σκόνιν παλαιῶν καιρῶν, πράγματα ἄχρηστα καὶ ἐπιβλαβῆ ἀκόμη εἰς τὸν πολιτισμένον βίον τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας. Παλαιὰ πράγματα, γνωματεύουν, διατάξεις χωρὶς κανένα πρακτικὸν σκοπόν· ἀπαιτήσεις ἀσκητικῆς ἐποχῆς, σήμερον ἀπραγματοποίητοι, ἀφοῦ ἤλλαξαν αἱ συνθῆκαι τοῦ βίου καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὅροι τῆς κυρίως φυσιολογικῆς ζωῆς.

Καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον μορφωμένους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀκμάσας πρὸ 15 καὶ πλέον αἰώνων, ἀποκαλεῖ τὴν νηστείαν «ἀρχαῖον δῶρον». Ἀλλὰ πῶς ἐκεῖνος ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀρχαιότητα τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ; «Οὐ παλαιούμενον καὶ γηράσκον, ἀλλ' ἀνανεούμενον ἀεὶ καὶ εἰς ἀκμὴν ἐπανθοῦν». Ἀρχαῖον δῶρον καὶ ὡς τοιοῦτον προσθέτει ***«αἰδέσιμον»***. Εἰς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν ἠθικὴν σφαῖραν, εἰς τὴν ἀνωτέραν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ζωήν, τὸ παλαιόν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἔχει ὡς βάσιν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν φθορὰν ἡ ὁποία κἀτ' ἀνάγκην χαρακτηρίζει τὸν φυσικὸν καὶ φυσιολογικὸν κόσμον.

Ἡ νηστεία, ὅταν ἐκληφθῇ ὡς μέσον — καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὀρθόδοξος

ἀντίληψις τῆς νηστείας—ἐγκρατείας, νηφαλιότητος καὶ γενικωτέρας περισυλλογῆς τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, εἶναι πράγματι ἀγαθὸν χρησιμώτατον εἰς πάντα ἄνθρωπον πάσης ἐποχῆς. Ἐφ' ὅσον μάλιστα εἶναι ἀναντίρρητος ἡ ἀλληλεπίδρασις ψυχῆς καὶ σώματος ἢ ψυχικῶν — διὰ νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν φράσιν καὶ οἱ ὑλιστικωτέρας ἔχοντες πεποιθήσεις — καὶ σωματικῶν φαινομένων, ἀποχὴ ἀπὸ τὰς λιπαρὰς οὐσίας καὶ περιορισμὸς εἰς μίαν δίαιταν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποτελουμένην ἀπὸ φυτοφαγίαν καὶ μάλιστα κατὰ ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα, ὡς αἱ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὁρισθεῖσαι περίοδοι νηστείας, εἶναι διάταξις, σύστημα ζωῆς διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει ἐσαεὶ νὰ εὐγνωμονῶμεν τοὺς πατέρας καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φυλάττωμεν ὡς ὠφέλιμον καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχήν. Τηροῦντες ἕνα τόσον ὠφέλιμον θεσμὸν ἂς μὴ φοβώμεθα τὴν καταδικαστικὴν ψῆφον καθ' ἡμῶν ὡς ὀπισθοδρομικῶν. Ἐὰν ἐκληφθῇ ἡ νηστεία ὑπὸ μίαν γενικωτέραν ἔννοιαν, ὡς λιτότης καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λαιμαργίαν καὶ τὴν τρυφὴν—ἐλαττώματα πολὺ συχνὰ εἰς τὴν ἐποχήν μας—θὰ δικαιώσωμεν πλήρως τὴν γνώμην τῶν μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι, ὡς λ. χ. ὁ μέγας Βασίλειος, ἀποκαλοῦν τὴν νηστείαν «***μητέρα ὑγείας***» (1). «Ἡ τρυφή, λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, γῆρας ἄκαιρον ἐπεισάγει καὶ ἀμβλύνει τὰς αἰσθήσεις καὶ πληροῖ τὸν νοῦν. . . . . πολλὴν τὴν σωρείαν τῶν κακῶν εἰσάγουσα» (2). Ἂν ἀκούσωμεν τοὺς κατωτέρω ἐκτιθεμένους λόγους τοῦ διασήμου συγχρόνου Γάλλου ἰατροῦ κ. Toulouse θὰ ἐκτιμήσωμεν ἀκόμη περισσότερον τὸν θεσμὸν τῆς νηστείας καὶ τὴν ἐν πᾶσι σοφίαν τῶν πατέρων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. «Ὅσοι εὑρίσκονται, γράφει ὁ Γάλλος ἰατρός, ὑπὸ ὁμαλὰς οἰκονομικὰς συνθήκας τρώγουν πολύ, τὸ διπλάσιον τοῦ φυσιολογικῶς ἀπαιτουμένου, ὑπολογισθέντος εἰς ἓν γραμμάριον ἀζωτούχους οὐσίας ἡμερησίως κατὰ κιλὸν τοῦ βάρους τοῦ σώματος. Ἐὰν ἡ πέραν τοῦ ἀπαιτουμένου ποσότης ἀποτελῆται ἀπὸ κρεατοφαγίαν — πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει συνήθως—σχηματίζονται πουρίναι (πουρινοσώματα) μέσα εἰς τοὺς χυμούς, τὰ ὁποῖα ἐρεθίζουν τὸ ἧπαρ, τοὺς νεφροὺς καὶ τὴν καρδίαν καὶ δημιουργοῦν τρομερὰς ἀσθενείας» (3).

Ἡ νηστεία εἶναι χρήσιμος ὄχι μόνον ὡς ὅπλον κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῆς λαιμαργίας καὶ τῆς τρυφῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς χαλινὸς διαφόρων ἠθικῶν

(1) Μ. Βασιλείου, Ἑρμηνεία εἰς τὸν Ἠσαΐαν Κεφ. Α' Πατρ. Migne τόμ. 30 στ. 130. Διὰ τὰ προηγούμενα χωρία τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἴδε αὐτόθι στ. 165.

(2) Ὁμιλία ΜΑ', εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Ἔκδοσις Ἀθηνῶν σ. 508.

(3) Comment former l'esprit σ. 168.

ἐλαττωμάτων καὶ παθῶν, τὰ ὁποῖα καταρρίπτουν ἠθικῶς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ὑποβιβάζουν ἕως εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν κτηνῶν. Διὰ τῆς ἀληθοῦς νηστείας, τῆς νηστείας ἐκείνης ἡ ὁποία προσλαμβάνουσα γενικώτερον καὶ συμφωνότερον πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα χαρακτῆρα, ἐμφανίζεται ὡς ἀποχὴ ὄχι μόνον ἀπὸ ὡρισμένων φαγητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ ψεύδους, τοῦ δόλου, τῆς ἀπάτης, τῆς συκοφαντίας, τῆς ποικιλομόρφου κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς καὶ ἄλλων, διὰ τοιαύτης νηστείας συνδυαζομένης καὶ μετὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐλεημοσύνης μεταρσιούμεθα νοερῶς εἰς ὕψη ὅπου ἐπανευρίσκομεν περισσότερον τὸν ἑαυτόν μας, τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποίαν φέρομεν ἐντὸς ἡμῶν. Ἡ νηστεία, καθὼς λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, «κοῦφον τῇ ψυχῇ τὸ πτερὸν κατασκευάζει, μετάρσιον αὐτὴν ποιεῖ, τὰ ἄνω φαντάζεσθαι προξενεῖ». (4).

Μεγάλα τῷ ὄντι εἶναι τὰ ἠθικὰ καὶ λοιπὰ εὐεργετήματα τῆς νηστείας, ὅταν ἀσκῆται μὲ καθωρισμένον σκοπὸν περισυλλογῆς καὶ βελτιώσεως τοῦ ἔσω ἀνθρώπου καὶ ὄχι πρὸς τὸ θεαθῆναι ἢ πρὸς μηχανικὴν ἐκπλήρωσιν ξηροῦ καὶ ἀψύχου τύπου. Νηστεύομεν ἀληθῶς, ὅταν ἀπέχοντες ἀπὸ τὰ ἀπηγορευμένα βρώματα ἀπέχωμεν καὶ ἀπὸ τὰ ψυχικὰ πάθη τὰ ὁποῖα αἰχμαλωτίζουν τὸν ἄνθρωπον, καὶ τοιουτοτρόπως φθάνομεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς νηστείας, εἰς τὴν ἀληθῆ νηστείαν. «Ἀληθὴς νηστεία, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, ἡ τοῦ κακοῦ ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους, ἐπιορκίας. Ἡ τούτων ἔνδεια νηστεία ἐστὶν ἀληθής». (5).

† Ο ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

(4) Ὁμιλία Α΄, εἰς τὴν Γένεσιν. Migne τόμ. 53 στ. 22.
(5) Β΄ Ὁμιλία περὶ νηστείας. Migne τόμ. 31 στ. 196.

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ "ΖΩΗ"

ΕΙΣ τὰς Ἀθήναις ἔχει ἱδρυθῇ ἀπὸ τὸ 1907 ἀδελφότης θεολόγων ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ζωή», σκοπὸν ἔχουσα νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἀναγέννησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς τὴν βαθυτέραν τουτέστι χριστιανικὴν μόρφωσίν του καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ὀρθοδοξίας του. Τοσοῦτος δὲ εἶναι ὁ ζῆλος, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ πνευματικὴ ἐργασία τῶν εὐσεβῶν καὶ ἐνθουσιωδῶν ἀνδρῶν οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν ἀδελφότητα ταύτην, ὥστε βλέπων τις τὸ πλῆθος ἑλκυόμενον καὶ νυσσόμενον ἀπὸ τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον της νὰ ἀναπολῇ ἀρχαίας ἡμέρας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἀνέλαβον ἀποστολικὴν ἐργασίαν, ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν, ἀνάπτυξιν ἀληθινῆς χριστιανικῆς ζωῆς, εὐρύτερον φωτισμόν, εἰς ἕνα λαὸν ὁ ὁποῖος διψᾷ, εἰς μίαν ἐποχὴν αὐχμηράν. Ἀνέλαβον νὰ ἐνσταλάξωσιν εἰς τὸν πλησίον τὸν γλυκασμὸν τῆς χριστιανοσύνης καὶ νὰ ἀφυπνίσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν νοσταλγίαν τῶν οὐρανῶν, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κοσμικὸν φρόνημα ἀπειλεῖ νὰ σαρώσῃ τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Οἱ ἄνδρες οὗτοι φέρουσιν ὅλα τὰ ἐχέγγυα τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου των. Εἶναι οἱ ἴδιοι ἀναγεγεννημένοι. Παρέχουσιν ἑαυτοὺς «τύπον τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ» (Α΄ Τιμοθ. 4,12). Διαπνέονται ἀπὸ βαθεῖαν πίστιν, ἐξυψώνονται μὲ τὸ βάθος τῆς ταπεινώσεως, ἐνισχύονται μὲ τὴν ἐγκαρτέρησιν, ἔχουσιν ἀκράδαντον ἐλπίδα, ἔγιναν ἐργάται ὑψηλῶν ἰδεωδῶν. Ἀναγεγεννημένοι αὐτοί, ἔγιναν «ἱκανοὶ καὶ ἑτέρους διδάξαι».

* * *

Ἱδρυτὴς τῆς Ἀδελφότητος ταύτης εἶναι ὁ ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Ματθόπουλος, εὐλαβὴς κληρικός, πολλὰ μοχθήσας ἐν Ἑλλάδι διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πρόσωπον τοῦτο ὑπῆρξε, κατὰ τὴν ὁμολογίαν πολλῶν, ἐνσάρκωσις τῆς ἀρετῆς, τῆς αὐταρπανήσεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς μετριοφροσύνης. Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Π. Μπρατσιώτης παρουσιάζει τὸν ἀρχιμανδρίτην Εὐσέβιον Ματθόπουλον ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου

του («Πρωΐα» Ἀθηνῶν 7 Ἰουλίου 1929) ὡς ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Τὸν χαρακτηρίζει ὡς ἄνθρωπον τελείως ἀναγεγεννημένον χριστιανικῶς, ἁγνόν, ἰδεολόγον, ἀνιδιοτελῆ, ταπεινόν, πρᾷον, ἐκριζώσαντα ἀπὸ τῆς καρδίας του πᾶσαν ἐπιθυμίαν χρήματος καὶ δόξης καὶ κόσμου ἐν γένει.

Διὰ νὰ γίνῃ ἄμωμος καὶ καθαρός, νὰ νικήσῃ τὸν κόσμον, νὰ σταυρώσῃ τὴν σάρκα του, καὶ νὰ καταστῇ ἱκανὸς νὰ ἐνατενίσῃ τὸν Ἁγνὸν καὶ Ἅγιον, τὴν πηγὴν πάσης καθαρότητος, τὸν Θεόν, συχνάκις ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν θερμὰς προσευχάς, ζητῶν τὴν ἐνίσχυσίν του δι' ὧν ἀνεφώνει: «Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μὴ ἰδεῖν ματαιότητα, ἐν τῇ ὁδῷ σου ζῆσόν με» (Ψαλμ. 118.37).

Εἰς τὸ νὰ διατηρήσῃ ἑαυτὸν ἀμόλυντον καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὴν ἁγνότητα, τὰ μάλιστα ἐνισχύθη καὶ ἀπὸ τὴν εὐσεβῆ μητέρα του. Αὐτὴ μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε πρὸς τὸν υἱόν της: «Ἡ ἱερωσύνη εἶναι ὡσὰν τὸν ὀφθαλμόν, ὁ ὁποῖος δὲν δέχεται οὔτε τὴν ἐλαχίστην τρίχα». Ὡς γνωστόν, οἱ πλεῖστοι τῶν μεγάλων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν τῆς Ἐκκλησίας ηὐτύχησαν νὰ ἔχωσι μητέρας πρόσωπα ἐξαιρετικὰ εἰς ἀρετὴν καὶ σύνεσιν. Ἢ μᾶλλον, καὶ αἱ μητέρες τῶν προσώπων τούτων διὰ τῆς ὑπερόχου ἀρετῆς των ὑπῆρξαν συντελεσταὶ τοῦ μεγαλείου τῶν υἱῶν των, τῆς εὐγενείας των, τῆς ἁγιότητός των.

Ὁ Εὐσέβιος Ματθόπουλος ἐδίψα τὴν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὡμίλει μὲ πολλὴν ἐνθουσιασμὸν δι' αὐτήν. Γράφων εἴς τινα, μεταξὺ ἄλλων λέγει τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα: «Ὅταν ἀναμένῃς ἐπιστολὴν μετὰ δίψης καὶ δὲν λαμβάνῃς, λάμβανε τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ ἀνάγνωσε ἕνα κεφάλαιον μετὰ προσοχῆς, καὶ τοιουτοτρόπως μεγαλυτέραν ὠφέλειαν θὰ λαμβάνῃς καὶ περισσοτέραν πνευματικὴν εὐχαρίστησιν θὰ εὑρίσκῃς».

Ὁ Εὐσέβιος Ματθόπουλος ἐγεννήθη εἰς τὴν Μελισσόπετραν (Τρεσταινὰ) τῆς Γορτυνίας τῷ 1849. Μικρόν, τὸν ἐπηρέασε πολὺ ἡ φήμη τοῦ ἱερομονάχου Ἰγνατίου Λαμπροπούλου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἐξέχουσα φυσιογνωμία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλήρου.

Ἡ θρησκευτικὴ διαφώτισις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὀφείλει πολλὰ εἰς αὐτόν. Ἐκήρυττε, ἀλληλογράφει, περιώδευε, κατήχει, ἐξωμολόγει, ὑπερήσπιζε τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἀπὸ τοῦ Ἰγνατίου Λαμπροπούλου ἀρχίζει κίνησίς τις πρὸς θρησκευτικὴν ἀναγέννησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐξηντλεῖτο τότε ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου. Ὁ λαὸς εἶχε μείνῃ ἄνευ πνευματικῆς ἐπιστασίας, ἄνευ ἠθικῆς χειραγωγίας. Ὁ Ἰγνάτιος Λαμπρόπουλος μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀκατάβλητον παρεσκεύασε κληρικοὺς οἱ ὁποῖοι ἔμελλον νὰ ἀναλάβωσι τὴν καλλιέργειαν θρησκευτικῆς ἐν Ἑλλάδι ζωῆς. Ὁ ἀμεσώτερος μαθητής του ὑπῆρξεν ὁ Εὐσέβιος Ματθόπουλος.

Τῷ 1866 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀπόστολος Μακράκης, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ κήρυγμά του ἐσκόρπισεν ἐκεῖ εἰς τὸν διψῶντα λαὸν ρίγη συγκινήσεως θρησκευτικῆς. Μετὰ τοῦ Μακράκη συνειργάσθη ἀπὸ τοῦ 1868 καὶ ὁ θεῖος τοῦ Εὐσεβίου ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθεος Μητρόπουλος, ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἠλείας ἀκολούθως. Τὸ 1876 ὁ Μακράκης ἵδρυσε τὴν φιλοσοφικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν Σχολὴν τοῦ Λόγου. Ἐν αὐτῇ τὴν ἡμέραν ἐδιδάσκοντο τέκνα τοῦ λαοῦ κατὰ ἰδιαίτερον παιδαγωγικὸν σύστημα τοῦ Μακράκη, τὴν ἑσπέραν δὲ ἐγίνοντο φιλοσοφικαὶ διαλέξεις καὶ θρησκευτικὰ κηρύγματα. Μεταξὺ ἄλλων εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην ἐδίδασκον μετὰ τοῦ Μακράκη καὶ οἱ κληρικοὶ Ἱερόθεος Μητρόπουλος καὶ Εὐσέβιος Ματθόπουλος. Ἐκεῖ ὁ Εὐσέβιος Ματθόπουλος εἰσηγήθη συγκρότησιν ὁμάδος ἐν τῇ Σχολῇ, ἡ ὁποία θὰ συνεζήτει καὶ θὰ διωργάνωνε τὸν χριστιανικὸν καταρτισμόν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης διησθάνθη τὴν διὰ τὴν θρησκευτικὴν κίνησιν σημασίαν ὀργανώσεως ὁμάδος.

Ὅταν ὅμως ὁ Ἀπόστολος Μακράκης περιέπεσεν εἰς παραβόλους σκέψεις καὶ ἐνεργείας καὶ παραδοξολογήματα, ἱκανοὶ κληρικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Εὐσέβιος Ματθόπουλος, ἐσκέφθησαν τῷ 1883 ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ, παρ' ὅλην τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην των, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπραγματοποίησαν τῷ 1884.

Θαυμασίαν βιογραφίαν τοῦ ἀειμνήστου Εὐσεβίου Ματθοπούλου ἔχει συγγράψῃ καὶ ἐκδώσῃ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Σεραφεὶμ Παπακώστας' μία τῶν ἐξεχουσῶν φυσιογνωμιῶν τῆς Ἀδελφότητος.

***

Ἡ «Ζωή», ἐκπηγάσασα ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν προσωπικότητα τοῦ Εὐσεβίου Ματθοπούλου, ἔμελλε νὰ ἀνέλθῃ εἰς περιωπήν, νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ καὶ νὰ γίνῃ ἰσχυρὰ ὀργάνωσις. Τὸ 1929 ἀνεγνωρίσθη ὡς νομικὸν πρόσωπον.

Σήμερον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑβδομήκοντα περίπου μέλη, ἐκ τῶν ὁποίων τεσσαράκοντα εὑρίσκονται εἰς τὰς Ἀθήνας. Οἱ πλεῖστοι εἶναι θεολόγοι. Δὲν ἀποκλείονται καὶ ἄλλων ἐπιστημῶν. Τὰ μέλη εἶναι ἐνεργὰ καὶ δόκιμα. Αἱ διακρίσεις των προσγίνονται οὐχὶ ἐκ τῆς κληρικῆς ἰδιότητος, ἀλλ' ἐκ τῆς μακροχρονίου καὶ δοκίμου ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἀδελφότητα. Ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα μελῶν οἱ κληρικοὶ εἶναι ἐννέα ἱερεῖς καὶ εἷς διάκονος. Τὰ μέλη στρατολογοῦνται ἀπὸ φοιτητὰς τῆς Θεολογίας καὶ ἀπὸ μαθητὰς Γυμνασίων.

Ἡ Ἀδελφότης διοικεῖται ἀπὸ πενταμελὲς Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἱδρυτὰς τῆς «Ζωῆς». Εἶναι δὲ οὗτοι :

Σεραφεὶμ Παπακώστας, Ἀρχιμανδρίτης.
Ἰγνάτιος Κολιόπουλος, Ἀρχιμανδρίτης.
Παναγιώτης Τρεμπέλας, Θεολόγος.
Δημήτριος Παναγιωτόπουλος, Θεολόγος.
Ἰωάννης Κολιόπουλος, Δικηγόρος.

Ἅπαξ τοῦ ἔτους, κατὰ τὰ Χριστούγεννα, συνέρχεται ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν. Τὸ θέρος πάλιν συγκεντρώνονται τὰ μέλη ἐπί τινα χρόνον εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευήν, ὅπου ἔχουσι καὶ ναόν, ἀφιερωμένον εἰς τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν. Ἐκεῖ ἀνταλλάσσουν πληροφορίας καὶ σκέψεις. Ἀναπαύονται ὀλίγον. Περισυλλέγονται. Προσεύχονται. Κάμνουν ἕνα σταθμόν. Ἀνακτοῦν νέας δυνάμεις ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ἐπικοινωνίας καὶ συγκεντρώσεως. Ἀνανεώνουν τὸν ἐνθουσιασμόν των. Οἰκοδομοῦν τὴν προσωπικότητά των. Ἐνισχύονται εἰς τὴν συνέχισιν τῆς ὑψηλῆς διακονίας των.

***

Τὸ ἔργον αὐτῶν εἶναι τὸ θεῖον κήρυγμα, ἡ ἱερὰ ἐξομολόγησις, γινομένη ὑπὸ τῶν κληρικῶν μελῶν, καὶ ἡ ὀργάνωσις κατηχητικῶν σχολείων. Σκοπὸν ἔχει ἡ Ἀδελφότης τὴν δημιουργίαν καὶ συνεργασίαν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ καὶ συνεργασίαν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικὰς μεταρρυθμίσεις εἶναι ἐπιφυλακτικοί. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπόκειται νὰ προέλθῃ εἰς αὐτὴν ἡ ἐκείνην τὴν ἐκκλησιαστικὴν μεταρρύθμισιν. Αὐτοὶ ἐνισχύουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς πᾶσαν ὀρθὴν μεταρρύθμισιν ἢ ἐνέργειαν, ὅπως τὸ ἔκαμαν εἰς τὸ ἡμερολόγιον. Ἀποφεύγουν τὸ σκάνδαλον. Προσέχουν εἰς τὸ νὰ μὴ φθαρῇ τὸ κῦρός των παρὰ τῷ λαῷ. Τοῦτο διὰ τὴν Ἀδελφότητα «Ζωὴν» ἀποτελεῖ χρυσοῦν κανόνα.

Ἔχουσιν ἰδιαίτερον ὡραῖον τυπογραφεῖον, βιβλιοπωλεῖον. Ἐκδίδουν ἀπὸ τοῦ 1911 τὸ Περιοδικὸν «Ζωή», τοῦ ὁποίου ἡ κυκλοφορία ἀνέρχεται εἰς πεντήκοντα ἓξ χιλιάδας. Ἀριθμὸς λίαν σοβαρός, ἐμφαίνων τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὸ φύλλον τοῦτο καὶ τὴν Ἀδελφότητα. Οἱ ἀγοράζοντες αὐτὸ εἶναι πεντήκοντα ἓξ χιλιάδες. Οἱ ἀναγινώσκοντες αὐτὸ θὰ εἶναι πολλαπλάσιοι. Τὸ Περιοδικὸν ἐξυπηρετεῖ τὸ ἔργον τῆς «Ζωῆς» εἰς μεγαλειτέραν ἔκτασιν, εἰς πλῆθυν ψυχῶν, εἰς μεμακρυσμένας ἀποστάσεις. Ὁ σημαντικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ὡραίου ἠθικοθρησκευτικοῦ τούτου Περιοδικοῦ μαρτυρεῖ τὴν μεγάλην καὶ εὐεργετι-

κὴν ἐπιρροὴν ἣν ἀσκεῖ ἐπὶ τοῦ λαοῦ τὸ γόητρον καὶ τὸ ἔργον τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος «Ζωῆς». Πρὸς τῷ Περιοδικῷ προέρχονται εἰς διαφόρους ἐκδόσεις : α΄) τῆς Ἁγίας Γραφῆς. β΄) Ἐπιστημονικῶν βιβλίων, κυρίως ἀπολογητικοῦ περιεχομένου· καὶ γ΄) Βιβλίων πρακτικοῦ (ἠθικοῦ) περιεχομένου, ἅτινα ἀποτελοῦσι καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος.

* * *

Διὰ τὴν οἰκονομικὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἀδελφότητος, ὁ κυριώτερος πόρος εἶναι : α΄) ἡ εἰκοσάδραχμος συνδρομὴ τοῦ Περιοδικοῦ· β΄) ποσοστὰ ἐκ τῶν Βιβλίων τὰ ὁποῖα ἐκδίδει ἡ Ἀδελφότης· γ΄) ἀρχική τις εἰσφορὰ ἐνίων ἐκ τῶν ἱδρυτῶν. Ἡ Ἀδελφότης δὲν δέχεται δωρεάς, ἵνα μὴ δῷ πρόσκομμα, ἵνα μὴ φωραθῇ ὡς ἐπιχείρησίς τις, ὡς ἐκμετάλλευσις.

Αἱ ὑπάρχουσαι ὡς ἄνω πρόσοδοι ἐπαρκοῦσι, διότι ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν ἐργάζεται ἀνιδιοτελῶς καὶ μὲ αὐταπάρνησιν χάριν τοῦ σκοποῦ. Τὰ ἱδρύματα, ἡ περιουσία, ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὀργάνωσιν ἀπροσώπως. Οἱ συγγραφεῖς ἀποξενοῦνται παντὸς συγγραφικοῦ δικαιώματος ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεως. Τὰ μέλη μόνον πατρικὴν περιουσίαν, ἂν ἔχωσι, δύνανται νὰ ἔχωσι. Δὲν τὴν δέχεται οὔτε αὐτὴν ἡ Ἀδελφότης. Τὰ μέλη ἐτηρήθησαν μακρὰν καὶ ἀξιωμάτων, οἷον τοῦ ἀρχιερατικοῦ, χάριν τῆς ἐμπεδώσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ ἔργου. Εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον δὲν ἀποκλείεται νὰ δεχθῶσιν ἀξιώματα.

* * *

Ἐξεταζομένη ἡ «Ζωὴ» ὡς πρὸς τὰς σχέσεις της πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἔχει αὐτοτέλειαν. Ἀλλ' εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου. Εὑρίσκεται ἐξ ὁλοκλήρου ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐργάζεται ὑπὲρ αὐτῆς.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Ἐκκλησία δυσπίστως εἶχε πρὸς τὴν Ἀδελφότητα. Ἡ Ἀδελφότης προσέκρουσεν. Ὡς ἰδιαιτέρα ὀργάνωσις ἐφάνη κάτι τὸ καινοφανές. Ἡ ἐποχὴ δὲν ἐγνώριζε τότε τὴν ὁμαδικὴν δρᾶσιν, ἥτις ἐφαίνετο παράδοξος. Τὴν δυσπιστίαν ἐπέτειναν φῆμαι ἐκ μέρους κληρικῶν, αἵτινες κατέληξαν εἰς τὸ νὰ κριθῇ τὸ ἔργον τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ Συνόδου. Δὶς ὁ Εὐσέβιος Ματθόπουλος ἐκλήθη (τῷ 1914 καὶ τῷ 1923) ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Καὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὸν ἐδικαίωσε. Τῷ 1923 τὴν ὑπόθεσιν ἐξήτασεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἐξέδωκε τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν, ὁμοφώνως ληφθεῖσαν καὶ ὑπογραφεῖσαν ὑπὸ τῶν 30 Ἀρχιερέων της :

> Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παμψηφεὶ ἀποφαίνεται ὅτι οἱ Ἀρχιμανδρῖται Εὐσέβιος Ματθόπουλος καὶ Ἰγνάτιος Κολιόπουλος, ὁ ἱεροδιάκονος Σεραφεὶμ Παπακώστας, οἱ Π

Τρεμπέλας, Δ. Παναγιωτόπουλος καὶ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ θεολόγοι συντάκται καὶ συνεργάται τοῦ θρησκευτικοῦ Περιοδικοῦ «Ζωή», εἶναι ἀθῷοι τῶν ἀποδοθεισῶν αὐτοῖς κατηγοριῶν καὶ ὅτι, ὑγιῶς πρὸς τὴν πίστιν ἔχοντες, ὀρθοδόξως διδάσκουσι, θεωρεῖ δὲ αὐτοὺς ἀξίους ἐπαίνου καὶ ἐνισχύσεως ἐν τῷ ἔργῳ ὃ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτελοῦσιν ὡς τίμιοι τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου ἐργάται.

Ἔκτοτε ἡ «Ζωὴ» ἀπέκτησε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας. Πλεῖστον μέρος τῆς ἐργασίας της τὸ παρουσιάζει ὡς ἐργασίαν τῆς Ἐκκλησίας, οἷον τὰ κηρύγματα, τὰ κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν. Σκοπόν τινα ἡ Ἀδελφότης ἴδιον ἔξω τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔχει.

* * *

Οὕτω ἡ ὀργάνωσις αὕτη ἐν Ἑλλάδι παρουσιάζεται ὡς εὐλογία Θεοῦ. Ἔρχεται μαζὶ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ χύσῃ γαλήνην εἰς τὴν τεταραγμένην συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, νὰ ἐξυψώσῃ τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν φρόνημά του. Οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου, ἀφοῦ εἶναι ἱκανοὶ νὰ μεταδώσωσιν εἰς τὸν πλησίον τὴν συγκίνησιν διὰ τὰ ὑψηλὰ τῆς ἀνθρωπότητος ἰδεώδη, νὰ ἀνάψωσιν εἰς αὐτὸν τὴν φλόγα τὴν θρησκευτικήν, νὰ φέρωσι καθαρμὸν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ἠθικὸν ρυθμὸν εἰς τὴν κοινωνίαν. Εἶναι ἄξιοι πάσης τιμῆς, ἀφοῦ τὸ πᾶν ἀπηρνήθησαν διὰ τὸν πλησίον. Ἡ οὐσία των εἶναι ἡ αὐτοθυσία εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἄλλου. Ζῶσι κοινοβιακὴν ζωήν, ἀπηρνήθησαν ἑαυτούς, ἀσκοῦνται πῶς νὰ γίνουν καλύτεροι ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου.

† Ο ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΑΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33 τοῦ 8ου τεύχους).

Ἡ δευτέρα ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος τοῦ 381 ἦτο ἡ ἐπίστεψις δεκαετοῦς ἐπιμόνου δράσεως τοῦ Μεγ. Βασιλείου καὶ ὁ κάλλιστος ἐπιτάφιος αὐτοῦ, θανόντος τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου 379. Τὴν σύγκλησιν τοιαύτης Συνόδου ἐπεδίωξεν ὁ Μέγ. Βασίλειος πρὸ παντὸς διὰ τῆς ἄρσεως τοῦ Ἀντιοχικοῦ σχίσματος μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων Μελετίου καὶ Παυλίνου, σχίσματος κάκιστα καὶ διὰ προσωπικοὺς λόγους ὑποθαλπομένου ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων Ἀλεξανδρείας καὶ Ρώμης, «τῆς Δυτικῆς ὀφρύος ταύτης, ὡς γράφει, οἳ τὸ ἀληθὲς οὔτε ἴσασιν οὔτε μαθεῖν ἀνέχονται». Σωτὴρ δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης ἐπεφάνη ὁ Μέγας Θεοδόσιος. Ὁ Μελέτιος ὑπὲρ οὗ ἐπὶ δεκαετίαν ἠγωνίζετο ὁ Μέγας Βασίλειος ἀπελάμβανε τὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ θρόνον του, ὁ δὲ Μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀνεστήλου ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Βοσπόρου τὴν περὶ τριάδος διδασκαλίαν τῶν πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος ἀποκαταστήσασα τὸ κῦρος τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου ἐξέδωκε καὶ διοικητικὰς διατάξεις διὰ κανόνων καθορίσασα τὰς σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ νομιμοποιήσασα ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς ἀναπτυχθὲν πρὸς τὴν πολιτικὴν καὶ διοικητικὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἀνατολικοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους. Τὸ πρόσφατον παρελθόν, καθ' ὃ ἄκλητοι καὶ αὐθαίρετοι ἐπεμβάσεις διαφόρων ἐπισκόπων, ἐκλογὴ ἄλλων, λόγου χάριν Βασιλείου εἰς Ἄγκυραν, Γρηγορίου εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἢ απομεμακρυσμένων λ. χ. χειροτονία Παυλίνου εἰς Ἀντιόχειαν ὑπὸ Λούκιφερ Καλάρων, ἥν τινα ἀνεγνώριζεν ὁ πάπας Δάμασος, ἀπόκρουσις τῆς ἀνακηρύξεως Ἰουλίου Πάπα εἰς τὰ τῆς Ἀνατολῆς πράγματα (Σωζομενὸς ἐκκλησιαστ. ἱστορ.) ὡς τόσαι ὑπερβασίαι ἐδημιούργουν σχίσματα καὶ σύγχυσιν μεταξὺ ὀρθοδόξων, ἐπέβαλλε τὴν ἀνάγκην νὰ παρακωλυθῇ εἰς τὸ μέλλον ἡ ἐλευθέρα αὕτη ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἡ Ρωμάνα ἐκκλησία ἀπό τινος χρόνου εἶχεν ἀναγάγει εἰς σύστημα κυρίως ἀπέναντι τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως (Batifoli Le siège apostolique). Διὰ τοῦ κανόνος λοιπὸν 2 ἐτέθη τέρμα εἰς

τὰς αὐθαιρεσίας ταύτας καὶ πρὸς τούτοις ὁρισθεισῶν τῶν Διοικήσεων Θράκης, Ἀσίας, Πόντου, Ἀνατολῆς, Αἰγύπτου ἀπηγορεύοντο πράξεις οἷαι αἱ τοῦ Νικομηδείας Εὐσεβίου, τοῦ Ἀντιοχείας Εὐζωΐου εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ τοῦ Καλάρων Λούκιφερ εἰς Ἀντιόχειαν καὶ ἀνεκόπτοντο εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῶν αἱ αὐταρχικαὶ διαθέσεις τοῦ Δαμάσου καὶ τῶν περὶ ἑαυτὸν διαιωνιζόντων τὸ αὐταρχικὸν σχίσμα καὶ συνομοτούντων μετὰ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατὰ τῆς ἐκλογῆς ἐν Κων/πόλει Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καθ' οὗ ἀντέτασσον τὸν γελοῖον τύπον τοῦ τυχοδιωκτικοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Μαξίμου, ὅν τινα εἶχον χειροτονήσει κρύφα ἐν Κων/πόλει ἐπίσκοποι σταλέντες ἐπὶ τούτῳ ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἀλλ' ἡ δευτέρα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος προέβη καὶ εἰς ἄλλην νομοθετικὴν διάταξιν. Διὰ τοῦ κανόνος Γ´ ἐθέσπισε τὰ πρεσβεῖα τῆς τιμῆς τοῦ ἐπισκόπου Κων/πόλεως ἀμέσως μετὰ τὸν Ρώμης. Ὁ κανὼν ἦτο φυσικὴ συνέπεια τῆς ἐξελίξεως τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ πολιτικὴ σπουδαιότης τῶν πόλεων συνεπήγετο καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν προαγωγὴν καὶ μεταβολήν· ἡ δὲ Κων/πολις δεν εἶναι, καθ' ἃ διατυμπανίζουσιν οἱ παπικοὶ συγγραφεῖς τὸ πρῶτον παράδειγμα τῆς εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον εἰσαγωγῆς, τῆς νέας ἀρχῆς ἥν τινα ἡ Δ´ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διετύπου ἐπισήμως, ὁ δὲ Μέγας Φώτιος ἐπανελάμβανε διὰ τῶν «τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ μάλιστα τὰ περὶ ἐνοριῶν δίκαια ταῖς πολιτικαῖς μεταβολαῖς καὶ διοικήσεσι συμμεταβάλεσθαι εἴωθεν». Ὄχι τὸ πρῶτον, ὡς λέγει ὁ Batifoli. Διότι διατί ἄλλο ἡ Ἐπισκοπὴ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης ἦτο μητρόπολις τῆς μητρὸς τῶν ἐκκλησιῶν Ἱερουσαλὴμ; Διατί ἡ μητρόπολις Ἡρακλείας τῆς Θρᾴκης ἦτο μητρόπολις τοῦ Βυζαντίου; Διατί τὰ Μεδιόλανα ἐπὶ μακρὸν χρόνον οὐ μόνον τελείως ἀνεξάρτητα τῆς Ρώμης ὑπῆρχον, ἀλλὰ καὶ συνεκέντρουν τὴν διοίκησιν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Β. Ἰταλίας καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ὅλης τῆς Δύσεως καὶ τὸν σεβασμόν, ὥστε νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τοὺς ἐπισκόπους αὐτῶν ἐκ Γαλλίας, Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, μετὰ δὲ τὰ Μεδιόλανα διαδοχικῶς ἡ Ἀκηλυΐα καὶ ἡ Ραβένα ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ Ἀρελάτη καὶ ἡ Βιέννη ἐν Γαλλίᾳ, ὅτε ἐγένοντο ἐπί τινα χρόνον πρωτεύουσαι διοικήσεων καὶ βασιλείων; Δὲν εἰσῆγε λοιπὸν ὁ τρίτος κανὼν τῆς Β´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ***νέον σύστημα,*** ἀλλὰ συνήθη νόμον, ὅπως ἐπιστεύετο μέχρι τοῦ πέμπτου αἰῶνος ἐν τῇ Δύσει, πάντοτε δὲ ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ἤδη δὲ τὸ 340 οἱ περὶ τὸν Εὐσέβιον συνηθροισμένοι ἐν τῇ Συνόδῳ Ἀντιοχείας ἐπίσκοποι ἔγραφον πρὸς τὸν πάπαν Ἰούλιον ἀποπειραθέντα νὰ ἐπέμβῃ ὑπὲρ τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου ὅτι «οὐ δύνανται τὰ δευτερεῖα φέρειν ἀπέναντι τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης διότι αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ δὲν μετροῦνται ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν πόλεων». Διὸ καὶ πρὸς τοὺς ἐπισκόπους Μεδιο-

λάνων καὶ 'Ακηλυΐας ἀπετείνοντο οἱ ἐν τῇ 'Ανατολῇ γράφοντες πρὸς τὸν Ρώμης, ὡς πιστοῦται ἐκ τοῦ Χρυσοστόμου ἐν τῇ ἐκκλήσει τοῦ ὁποίου οὐδεμία λέξις ἀπαντᾷ ἀναφέρουσα ἐξαιρετικόν τι ἀξίωμα τοῦ Ρώμης καθ' ἃ ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ Batifoli (le Siège apostolique).

Τὸν Κανόνα δὲ Γ´ τῆς Β´ ἐν Κων/πόλει Συνόδου ἀνεγνώριζον κατηγορηματικῶς οἱ πάπαι. 'Εν τῇ Δ´ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῇ Συνόδου ἀναγράφεται ἡ δήλωσις ἐπισκόπου τοῦ Δορυλαίου Εὐσεβίου, ὅτι κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος εὑρισκόμενος ἐν Ρώμῃ ἤκουσε ρητῶς παρὰ τοῦ πάπα Λέοντος τὴν ἀναγνώρισιν τῶν Κανόνων τῆς Β´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Δυνάμει τοῦ Γ´ Κανόνος οἱ 'Επίσκοποι Κωνσταντινουπόλεως προήδρευον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν παπικῶν ἀπεσταλμένων ἀδυνατούντων νὰ ἐνασκήσωσι προεδρικὰ καθήκοντα ὡς ἐκ τῆς ἀγνοίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, διηύθυνον τὰς ἐν αὐταῖς συζητήσεις καὶ ὑπέγραφον πρῶτοι μετὰ τοὺς παπικοὺς λεγάτους (Βλέπε Πρακτικά). Ἔχομεν δὲ καὶ ρητὴν ἀναγνώρισιν. 'Εν τῇ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐπερωτήσεως γενομένης διατί ἐν τῇ λῃστρικῇ Συνόδῳ 'Εφέσου ἔταξε τὸν Κωνσταντινουπόλεως Φλαβιανὸν πέμπτον, οἱ παπικοὶ ἀντιπρόσωποι ἀπήντησαν «ἀλλ' ἰδοὺ ἡμεῖς τὸν κύριον 'Ανατόλιον (Κωνσταντινουπόλεως) **πρῶτον ἔχομεν**». Εἶναι ταῦτα σαφέστατα καὶ ἀρκοῦσι πρὸς φίμωσιν τῶν φλυαριῶν τῶν σημερινῶν Ρωμαιοκαθολικῶν συγγραφέων κατὰ τῆς Β´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Πρόσθες τοὺς σημερινοὺς παπικοὺς καταλόγους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔνθα ρητῶς ἀναγράφεται ἡ Β´ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, καθὼς καὶ τὰς ἐν Λατερανῷ Δ´ καὶ Φλωρεντίᾳ Συνόδους, ἀναγνωρισάσας πανηγυρικῶς τὸν Γ´ Κανόνα τῆς Β´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

ΜΕΓΑ δημιούργημα εἶναι ὁ οὐρανός, τὸν ὁποῖον ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Δημιουργὸς τῆς ὁρωμένης κτίσεως. Μέγα δέ τι καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἶναι ὁ Ἥλιος, ἡ φωτοβόλος λαμπὰς τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τῆς ἐν τακταῖς ὥραις ἀνατολῆς καὶ δύσεως κανονίζων σὺν ἄλλοις καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ παρέχων θερμότητα καὶ φῶς, στοιχεῖα ἀπαραίτητα διὰ τὴν κίνησιν καὶ ζωογονίαν τῆς γῆς. 'Εκπλήττει δὲ τὴν διάνοιαν ἡμῶν καὶ ἡ πελωρία σφαῖρα τῆς Γῆς, αἰωρουμένη μέσα εἰς τὸ κενὸν τοῦ οὐρανοῦ, μὲ ἀμέτρητον βάρος βουνῶν, ὀρέων, πεδιάδων, δένδρων, ποταμῶν, ὠκεανῶν! Ποῖος δὲ εἶναι τόσον ἀναίσθητος ὥστε νὰ μὴ θαυ-

μάζη τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων, ἱστάμενος σιωπηλὰ ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ βλέπων τὸν ἀπείρονα πόντον, τὴν ἀπέραντον θάλασσαν ἁπλωμένην, ἄλλοτε μὲν ἀκύμαντον καὶ γαληνιαίαν, οἱονεὶ κοιμωμένην καὶ ἔχουσαν ὡς ὅριον καὶ προσκεφάλαιον τὴν ἄμμον, ἄλλοτε δὲ ταραχώδη καὶ ἀγρίαν καὶ ἀφρισμένην ὡς θηρίον τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ θραύσῃ τὰ κιγκλιδώματα τοῦ σιδηροῦ κλωβοῦ του;

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα τῆς δημιουργοῦ Σοφίας ὡραῖα εἶναι καὶ καλὰ λίαν. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὁ εἰδωλολάτρης κατέστρεψε τὴν ὡραιότητα τῶν κτισμάτων τιμήσας αὐτὰ περισσότερον τοῦ δέοντος καὶ διὰ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ πρὸς αὐτὰ θαυμασμοῦ ἀμαυρώσας τὴν ἰδικήν του τιμήν! Προήγαγε τὸν θαυμασμόν του μέχρι παραλόγου λατρείας καὶ θεοποιήσεως. Ἡ εἰς παιδαριώδη βαθμὸν ἀμβλυνθεῖσα ἀνθρωπίνη διορατικότης ἐσταμάτησεν εἰς τὰ ὁρατὰ κτίσματα, τὰ εἶδεν ἐπιπολαίως, τὰ ἐθαύμασε, τὰ ἐλάτρευσε, τὰ προσεκύνησε. Τοιουτοτρόπως ἡ Φύσις ἄκουσα ἔγινε μήτηρ τῆς θρησκευτικῆς πλάνης.

Ἀλλ' ὁ Ὕψιστος Δημιουργὸς ἐλυπήθη διὰ τὴν πλάνην τοῦ τελειοτέρου πλάσματός Του, ἐλυπήθη τὸν πεπλανημένον εἰδωλολάτρην ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος παθὼν σύγχυσιν φρενῶν μετέβαλεν ἑαυτὸν ἀπὸ βασιλέα τῆς κτίσεως εἰς παράλογον θαυμαστὴν καὶ λάτρην τῶν κτισμάτων, λησμονήσας τὸ ἀρχικὸν αἴτιον τῶν ὄντων καὶ γινομένων, λησμονήσας τὸν ἰδικόν του Πλάστην καὶ Κύριον καὶ Πατέρα. Καὶ λυπηθεὶς ὁ Ὕψιστος ἐσχεδίασε τὴν ἄρσιν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς πλάνης καὶ ἔφερεν εἰς ἡμᾶς ὄργανον θεογνωσίας δυνατώτερον τῆς Φύσεως, τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τὸν Σταυρόν!

Ὁ ἀστερόεις οὐρανός, ὁ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ἥλιος, αἱ ὡραιότητες τῆς ξηρᾶς, αἱ καλλοναὶ τῆς θαλάσσης, ἅπασα ἡ ὁρατὴ Φύσις συντελέσασά πως εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐστάθη ἀδύνατος εἰς τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ἡ θέα τοῦ οὐρανοῦ, κατωρθώθη διὰ τοῦ Σταυροῦ. Ὅ,τι δὲν ἐδίδαξεν ὁ Ἥλιος διεφωτίσθη διὰ τοῦ ἐπιλάμψαντος Σταυροῦ. Ὅ,τι δὲν ἐθεραπεύθη μὲ τὰ βότανα τῆς φύσεως τὸ ἐθεράπευσεν εἰσελθὼν εἰς τὸν κόσμον ἰατρὸς καὶ σωτὴρ ὁ τίμιος Σταυρός.

(Κατὰ προοίμιον λόγου τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου εἰς τὴν Μεγάλην Παρασκευήν)

† Ο ΕΛΑΙΑΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἐν τῇ Συνοδικῇ Συνεδρίᾳ τῆς 2 λήξαντος μηνός, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπηύθυνε θερμὴν προσαγόρευσιν πρὸς τοὺς ἐπὶ τῇ λήξει τῆς Συνοδικῆς αὐτῶν περιόδου ἀποχωροῦντας Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, ἐξ ὀνόματος τῶν ὁποίων ἀπήντησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικαίας Βενιαμίν.

Ἐπηκολούθησε διάλειμμα, μεθ' ὃ προσῆλθον οἱ νέοι Συνοδικοὶ Μητροπολῖται, τοὺς ὁποίους ἐχαιρέτησεν ἐγκαρδίως ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὐχηθεῖσα ἐνίσχυσιν παρὰ Θεοῦ καὶ εὐλογίαν.

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

Ἀπὸ 1ης Μαρτίου ἡ σύνθεσις τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν ὡρίσθη οὕτω :

α') Ἡ Κανονικὴ Ἐπιτροπή : Ἡλιουπόλεως Γεννάδιος, Χριστουπόλεως Μελέτιος, Λαοδικείας Δωρόθεος.

β') Ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιτροπή : Χαλκηδόνος Μάξιμος, Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντῖνος, Λαοδικείας Δωρόθεος.

γ') Ἡ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων Ἐπιτροπή : Σάρδεων Γερμανός, Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντῖνος, Λαοδικείας Δωρόθεος.

δ') Ἡ ἐπὶ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ Παγχριστιανικῶν Συνεδρίων Ἐπιτροπή : Δέρκων Ἰωακείμ, Σάρδεων Γερμανός, Ἡλιουπόλεως Γεννάδιος, Μύρων Πολύκαρπος καὶ Χρ. Παπαϊωάννου, Διευθυντὴς τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου.

ε') Ἡ Δικαστικὴ Ἐπιτροπή : Σάρδεων Γερμανὸς καὶ Μύρων Πολύκαρπος.

ς') Ἡ Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπή : Πριγκηποννήσων Θωμᾶς καὶ Θεοδωρουπόλεως Λεόντιος.

ζ') Ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπή : Σάρδεων Γερμανὸς καὶ Χριστουπόλεως Μελέτιος.

η') Ἡ ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχειοφυλακίου Ἐπιτροπή : Δέρκων Ἰωακεὶμ καὶ Ἡλιουπόλεως Γεννάδιος.

θ') Ἡ ἐπὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ Περιοδικοῦ Ἐπιτροπή : Ἡλιουπόλεως Γεννάδιος, Χριστουπόλεως Μελέτιος, Λαοδικείας Δωρόθεος καὶ Τραχείας Ἀλέξανδρος, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

ι') Ἐπὶ τοῦ Σκευοφυλακίου καὶ Μουσείου : Λαοδικείας Δωρόθεος.

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΑΛΚΗΣ

—Ἀπὸ 1ης Μαρτίου ἐ. ἔ. ἀνασυνεκροτήθη ἡ Ἐφορεία τῆς Ἱερᾶς Θεολ. Σχο-

λῆς, ἀπαρτισθεῖσα ἐκ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Δέρκων Ἰωακείμ, Προέδρου, Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντίνου, Ταμίου, Μύρων Πολυκάρπου ἱδρυτοῦ καὶ Λαοδικείας Δωροθέου.

— Ἰδιαιτέρᾳ φροντίδι τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, παρεδόθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῆς κ. Μαρίας Τούλ, ἀνεψιᾶς τοῦ ἀειμνήστου πρώτου Σχολάρχου τῆς Ἱ. Θ. Σχολῆς Χάλκης Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως Κωνσταντίνου Τυπάλδου, τὰ παρὰ τῷ οἰκογενειακῷ ἀρχείῳ αὐτῆς φυλασσόμενα ἔγγραφα τῆς Σχολαρχίας τοῦ ἀειμνήστου. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα θὰ καταχωρηθῶσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ κώδικι ὑπὸ τὸν τίτλον : «Κῶδιξ τῆς Σχολαρχίας τοῦ πρώτου Σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως Κωνσταντίνου Τυπάλδου».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἐν σεμνότητι καὶ ἐπιβλητικότητι ἐκκλησιαστικῇ ἐγένετο ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἡ νενομισμένη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία. Τὸ ἐκκλησίασμα ὑπῆρξε πολυπληθές. Πολλοὶ προσῆλθον ἐξ ὅλων τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐπίλεκτα μέλη τῆς ἡμετέρας Κοινωνίας, Ὀφφικιάλοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλοι. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Σχολάρχης τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἐπίσκοπος Μιλήτου Αἰμιλιανός. Περίληψις τοῦ λόγου αὐτοῦ δημοσιεύεται κατωτέρω ὑπὸ τὸν τίτλον : ***Θεῖον κήρυγμα.***

ΙΕΡΟΝ ΑΓΙΑΣΜΑ ΒΛΑΧΕΡΝΩΝ

Τὴν Παρασκευὴν τῆς Γ΄ ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος, ἐχοροστάτησε, κατὰ τὸ εἰωθός, ἐν τῷ Ἱερῷ Ἁγιάσματι τῶν Βλαχερνῶν κατὰ τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων καὶ τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ

*Α΄ **Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας.***—Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐκήρυξεν ὁ Σχολάρχης τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μιλήτου Αἰμιλιανός.

Ἔχων ὡς ἀφετηρίαν τοῦ λόγου τὸ εὐαγγελικὸν «ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ Νόμῳ καὶ οἱ προφῆται εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρὲτ» ἐπαραλλήλισεν ἐν προοιμίῳ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν οἱ ζηλωταὶ Ἰσραηλῖται Φίλιππος καὶ Ναθαναὴλ ἐπὶ τῇ εὑρέσει τοῦ προκατηγγελμένου Μεσσίου, πρὸς τὴν χαρὰν ἣν πᾶς ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐπὶ τῇ ζητήσει καὶ εὑρέσει τῆς ἀληθείας καθόλου, τῆς τροφῆς ταύτης τῆς ψυχῆς. Περαιτέρω ἐξῆρε τὴν ὑπέροχον ἀξίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ὑπὸ τὴν ζωογόνον καὶ δημιουργικὴν τῆς ὁποίας πνοὴν ἀναγεννᾶται τὸ ἄτομον εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, ἀναμορφοῦται ἡ οἰκογένεια εἰς θεοσύστατον θεσμόν, ἀνακαινίζεται ἡ κοινωνία εἰς ἀδελφότητα, ἀναδημιουργεῖται ὁ κόσμος. «Μόνη—εἶπεν—ἡ δύναμις τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἡ ἀκαταμάχη-

τος γοητεία της, μόνη ἡ ἀνεκτίμητος ἀξία τοῦ θησαυροῦ τῆς πίστεως, ἥτις τόσον προσαρμόζεται εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐφέσεις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἐξηγοῦσι τὴν πρωτοφανῆ εἰς τὸ μαρτύριον ἐγκαρτέρησιν, τοὺς μακροὺς καὶ ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας κατὰ πάσης παραποιήσεως τῆς ὀρθῆς πίστεως». Ἐντεῦθεν δὲ ἀφορμώμενος καθώρισε τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς συνενούσης ἁρμονικῶς τὴν αὐθεντίαν μετὰ τῆς ἐλευθερίας, καὶ διασῳζούσης διὰ τοῦτο τὸ γνήσιον χριστιανικὸν πνεῦμα ὅπερ ἀποκατοπτρίζεται εἰς τὸ δογματικὸν αὐτῆς καὶ διοικητικὸν σύστημα, εἰς τὴν λατρείαν, εἰς τὸ πολίτευμα, εἰς τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην. Περαίνων ἐκάλεσε τὸ ἐκκλησίασμα εἰς ἔμπρακτον ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἰς πλήρη οἰκείωσιν τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος, ὅπερ προσηκόντως καλλιεργούμενον ἀποβαίνει παράγων ἡμερώσεως, μορφώσεως ὑγιοῦς θρησκευτικοῦ φρονήματος, ἀναπτερώσεως τῶν ὑψίστων τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων καὶ ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου βίου κατὰ πάσας αὐτοῦ τὰς σχέσεις.

Β' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν.— Ἐκήρυξεν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Φιλόθεος. Θέμα τοῦ λόγου εἶχε τὴν ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρουμένην σήμερον ἠθικὴν παραλυσίαν καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας αὐτῆς. Παρ' ὅλας τὰς θαυμασίας ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, παρ' ὅλα τὰ φῶτα τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, ἡ ἁμαρτία ὑπερεπερίσσευσεν. Ἡ ἀδικία σήμερον ὀργιάζει. Ἡ ἀσέβεια πρωτοστατεῖ. Ἡ ἀνευλάβεια ἐπιπολάζει. Ἡ κακία κυριαρχεῖ. Ἡ ὕλη γενικῶς ἐπικρατεῖ. Ἡ πρὸς τὰς ἀποκαλύψεις καὶ ἐπαγγελίας τοῦ θείου λόγου ἀδιαφορία καὶ ψυχρότης, ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ὑλισμοῦ, αἱ ἀσεβεῖς διδασκαλίαι, ἡ ἔλλειψις τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι τὸ θεμέλιον ὁλοκλήρου τῆς πνευματικῆς οἰκοδομῆς, «ὁ στέφανος τῆς σοφίας» (Σειρ. α' 18), ἀπομακρύνουσι σήμερον τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῆς ἑστίας τοῦ ζωοπαρόχου φωτός, τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, καὶ κρατοῦσιν αὐτὴν μακρὰν Ἐκείνου, Ὅστις «ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχει». Ἐνῷ μόνον διὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως δύναται ἡ ἀνθρωπότης νὰ εὕρῃ τὴν λύτρωσίν της.

Γ' Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.— Ὡμίλησεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Ἀγαθάγγελος περὶ τῆς δόξης τοῦ Σταυροῦ. Ἡρμήνευσε τὸ ΙΑ' Κεφάλαιον τῶν προφητειῶν τοῦ Ἡσαΐου. Ἰδιαιτέρως ἀνέλυσε τὴν φράσιν : «Καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ τιμή». Ταύτην ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος θεωρεῖ προφητικὴν πρόρρησιν περὶ τῆς δόξης τοῦ Σταυροῦ, ἐφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ ἐκ τῆς Ῥίζης Ἰεσσαὶ Σωτήρ. Διὰ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Θεανθρώπου ὁ Σταυρός, ὄργανον τέως ὀνείδους καὶ ἀτιμίας, κατέστη σύμβολον τιμῆς καὶ σωτηρίας. Ἡ τιμὴ τοῦ κόσμου, εἶναι ὅλως διάφορος τῆς τιμῆς τοῦ Θεοῦ. Οἱ μεγιστᾶνες καὶ βασιλεῖς τοῦ κόσμου τούτου τιμῶνται ζῶντες. Ἡ πρὸς αὐτοὺς τιμὴ ἐλατήριον ἔχει τὸν φόβον ἢ τὸ συμφέρον. Παύει με τὸν θάνατόν των. Μὲ τὸν Κύριον συνέβη ὅλως τὸ ἀντίθετον. Δὲν ἐτιμήθη δεόντως ἐν ὅσῳ ἔζη τὴν κοινὴν ζωήν, οὔτε ὑπὸ τῶν ἰδίων μαθητῶν. Ὅταν δὲ ἀπέθανε χιλιάδες ἐμαρτύρησαν διὰ νὰ μὴ ἀρνηθῶσι τὸν νεκρόν, τὸν ὁποῖον ζῶντα ἠρνήθη πρὸ παιδίσκης τινὸς αὐτὸς ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐσώθη ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρικὴν πλάνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδούλευσεν ἐν τῇ διανοητικῇ αὐτοῦ ἀναπηρίᾳ ὁ πεπτωκὸς ἄνθρωπος, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐμβαθύνῃ διὰ τῶν ὁρωμένων ἔργων

τοῦ Δημιουργοῦ εἰς τὴν χρηστότητα καὶ δύναμιν αὐτοῦ. Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Σταυροῦ εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν λύτρωσιν.

Δ' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν.— Ὡμίλησεν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Λεύκης Παγκράτιος περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων. Ἡ σπουδαιότης αὐτῆς συνάγεται πρῶτον ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι πρόκειται περὶ χειραγωγίας τοῦ πολυτιμοτέρου πράγματος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐφέραμεν εἰς τὸν κόσμον ψυχάς. Δὲν ὑπάρχει τίποτε πολυτιμότερον τῆς ψυχῆς ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ εὐθύνη ἡμῶν συνεπῶς διὰ τὸν φωτισμόν των καὶ τὴν καθοδήγησίν των εἶναι μεγάλη. Ἡ εὐθύνη δὲ ἡμῶν αὕτη ἐπεκτείνεται καὶ πέραν τούτου. Τὰ τέκνα ἡμῶν εἶναι οἱ φορεῖς τοῦ μέλλοντος, οἱ συνεχισταὶ τοῦ ἔργου μας. Αὐτὰ θὰ μᾶς διαδεχθοῦν. Εἰς αὐτὰ θὰ ἐναποθέσωμεν τὴν τιμίαν παρακαταθήκην, τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθη εἰς ἡμᾶς τὸ παρελθὸν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς προσεφέραμεν ὅ,τι ἠδυνάμεθα εἰς σύνεσιν, εἰς ἀγάπην, εἰς ὑπομονήν, εἰς ἐγκαρτέρησιν. Τὰ τέκνα θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον προϋποθέτει ἡ ὕπαρξις καὶ ἡ πρόοδος τῆς κοινωνίας. Ἐν δευτέρῳ μέρει ἡ Α. Θεοφιλία ἀνέλυσε τὸν τρόπον τῆς κατὰ ταῦτα ἐπιβαλλομένης διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων καὶ ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν τοῦ οἴκου καὶ τοῦ σχολείου ἐν τῷ ἔργῳ τῆς διαπαιδαγωγήσεως ταύτης. Ἡ διάπλασις τῆς καρδίας εἶναι ἔργον μᾶλλον τοῦ οἴκου. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ νοὸς εἶναι ἔργον μᾶλλον τοῦ σχολείου. Τὸν οἶκον καὶ τὸ σχολεῖον συναρπάζει καὶ καθαγιάζει ἡ Ἐκκλησία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαοδικείας Δωρόθεος ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ταξειδίου του ἐξέθεσε τὰς περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως ἐν Ἑλλάδι ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις του. Ἰδιαιτέρως ἐσημείωσεν ἡ Α. Σεβασμιότης ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἤρχισεν ἤδη νὰ ὀργανώνηται συστηματικῶς καὶ νὰ λαμβάνῃ βαθεῖαν συνείδησιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς. Αἱ συγκλήσεις τῆς Ἱεραρχίας ἀνανεώνουσι καὶ ἐνισχύουσι τὴν συνείδησιν ταύτην. Τὰ συντελεσθέντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἤδη ἔργα εἶναι: α') τὸ Καταστατικὸν αὐτῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ μόνον τὸ σημεῖον τῆς ἐκλογῆς Μητροπολίτου παραμένει εἰσέτι ἐκκρεμές, τῆς Ἐκκλησίας διεκδικούσης τὴν ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων ἀνάδειξιν ὑπ' αὐτῆς τοῦ ἑνός· β') τὸ ΟΔΕΠ (ὀργανισμὸς διοικήσεως ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας), ἀφορῶν τὴν ρευστοποίησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ ἀναλαβὸν τὴν μισθοδοσίαν τῆς Ἱεραρχίας, τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν, σκοποῦν δὲ ἀπώτερον νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον· γ') τὸ ΤΑΚΕ (ταμεῖον ἀσφαλίσεως κλήρου Ἑλλάδος)· δ') ὁ Νόμος περὶ Ἱεροκηρύκων (1930)· ε') Ἐκκλησιαστικὴ Δικονομία· ς') Ἱερατικὰ Φροντιστήρια· ζ') Ἐσωτερικὴ Ἱεραποστολή, ἥτις, ἐὰν ἐπιτύχῃ, μεγάλως μέλλει νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

— Τὴν 14ην παρόντος μηνὸς Μαρτίου διῆλθεν ἐντεῦθεν, μεταβαίνουσα εἰς Ρουμανίαν, ἡ Ἑλληνικὴ Ἀντιπροσωπεία εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Διαβαλκανικῆς Διασκέψεως. Ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλ. Παπανα-

στασίου, ἑνὸς ἐκ τῶν ἀκραιφνῶν ὀπαδῶν τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας καὶ θερμοῦ ἰδεολόγου τῆς Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας, τοῦ κ. Π. Ἀργυροπούλου, τέως ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ κ. Σβώλου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ κ. Π. Παπαδοπούλου. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀντιπροσωπεία μετὰ τοῦ διακεκριμένου Βουλευτοῦ Ρουσὲν Ἐσρὲφ βέη, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Τουρκικῆς Ἀντιπροσωπείας εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Διαβαλκανικῆς Διασκέψεως, προσῆλθον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα. Οἱ ἐπίσημοι ἐπισκέπται ἐγένοντο τιμητικώτατα δεκτοί.

— Τὴν 22αν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπεσκέφθη τὸ Πατριαρχεῖον ὁ ἐν Βιέννῃ διαπρεπὴς Βυζαντινολόγος Καθηγητὴς κ. Samuel Krauss μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Δόκτορος Στεφάνου Krauss.

— Ὡσαύτως ἐπεσκέφθη τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ Πρόεδρος τῆς Ὀργανώσεως τοῦ ἐν Ἑλλάδι Τουρισμοῦ κ. Ἰωαννίδης.

ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΑΔΕΙΑΙ

— Τυχὼν κανονικῆς ἀδείας ἀνεχώρησεν εἰς Ἑλλάδα ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ροδοπόλεως Κύριλλος.

— Εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ διαμένοντα Σεβασμ. Μητροπολίτην Τυρολόης Χρυσόστομον ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια μεταβάσεως εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐν συμμετοχῇ μετὰ τῆς ἐκ Θεσσαλονίκης διοργανουμένης ἐπὶ τούτῳ Ἐπιτροπῆς.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία διὰ τὴν ἱερατικὴν θέσιν τῆς Κοινότητος Πασᾶ Βαξὲ τοῦ Βασιλείου Τσάνη.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μιτυλήνης Ἰάκωβος, ἐν τῷ ἀκραιφνεῖ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ζήλῳ καὶ τῇ ἀγαστῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ, ἐξέδωκε καὶ Περιοδικὸν ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ποιμήν». Εἴπερ ποτὲ σήμερον ἐπιτακτικὴ παρίσταται ἡ ἀνάγκη συντόνου καὶ ἐπισταμένης τοῦ ποιμνίου χειραγωγίας καὶ διὰ Περιοδικοῦ. Τὸ Περιοδικὸν δὲ εἶναι ἀπὸ τὰ ἄριστα μέσα τῆς διαφωτίσεως τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον κινδυνεύει νὰ παρασύρῃ τὸ ὑλιστικὸν φρόνημα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ἡ ἄρνησις, αἱ ἀνατρεπτικαὶ θεωρίαι καὶ ἡ σύγχυσις ἔν τε τῷ πνευματικῷ καὶ ἠθικῷ ἐπιπέδῳ. Διὰ τοῦ Περιοδικοῦ ἡ διαφώτισις ἔχει τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν ὄχι μόνον εἰς βάθος καὶ σύστημα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔκτασιν. Ἐὰν ἕνα κηρυττόμενον λόγον ἀκούῃ μόνον τὸ ἐκκλησίασμα τοῦ Ι. Ναοῦ ὅπου ἐκφωνεῖται, ἓν γραφόμενον ἄρθρον ἐν τῷ Περιοδικῷ τῆς Μητροπόλεως, ἀναγινώσκεται ἀπὸ ὅλην τὴν Ἐπαρχίαν. Τὸ Περιοδικὸν εἰς μίαν Ἐπαρχίαν ἐξυπηρετεῖ καὶ ἕνα ἄλλον σκοπόν. Ἀποτελεῖ τὸ κάτοπτρον τῆς δράσεως τοῦ Ποιμένος καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. Διὰ τοῦ Περιοδικοῦ αὐτῆς μία Ἐπαρχία ἔρχεται εἰς καλυτέραν γνωριμίαν καὶ ἐπαφὴν μὲ τὸ σύνολον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, τῆς ὁποίας τὰς εὐλογίας ἐξητήσατο ὁ Σεβ. Μητρο-

πολίτης Μιτυλήνης ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ὡς ἄνω Περιοδικοῦ, εὐχαρίστως ἔλαβε γνῶσιν καὶ ἐπῄνεσε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Α. Σεβασμιότητος καὶ διὰ γράμματος διεβίβασεν αὐτῇ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς αὐτῆς.

Ἡ «Ὀρθοδοξία» μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν ἀναγράφει τὰ ἀνωτέρω.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΩΟΥ

Ἀποπερατωθείσης τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἐν Κῷ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Κώου Ἀρχιμ. Φιλήμων Φωτόπουλος ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ κατὰ τὴν πρώτην τελεσθεῖσαν ἐν αὐτῷ, τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον, ἱερὰν λειτουργίαν.

Διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος διεβιβάσθησαν τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἀποπερατώσει τοῦ ἔργου καὶ αἱ εὐχαὶ αὐτῆς πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας καὶ ἐπιχουρήσαντας εἰς αὐτό.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Ἀγγλικανικὸς Ἐπίσκοπος Γιβραλτὰρ κ. Nugent μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Lincoln, διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνήγγειλε τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ταύτην καὶ συνέστησεν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸν εἰς διαδοχὴν αὐτοῦ ἐκλεγέντα Ἐπίσκοπον Γιβραλτὰρ κ. Harold Buxton, τέως Ἀρχιδιάκονον ἐν Κύπρῳ Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἡ Α. Σεβασμιότης δὲν παραλείπει νὰ ἐκδηλώσῃ αἰσθήματα βαθυτάτου σεβασμοῦ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν καὶ ἰδιαιτέρας χαρᾶς διὰ τὸ ὁλονὲν ἐνισχυόμενον καρποφόρως ἔργον τῆς Ἑνώσεως.

Ἀπεστάλη τῇ Α. Σεβασμιότητι ἰδιαιτέρα συγχαρητήριος καὶ εὐχετήριος σεπτὴ Πατριαρχικὴ Ἐπιστολή.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Τραπεζοῦντος Χρύσανθον ἑορτάσαντα τὴν 19ην Μαρτίου τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη καταλλήλως.

— Ὁμοίως διεβιβάσθησαν τὰ συγχαρητήρια τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῷ ἑορτάσαντι τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἐλευθερουπόλεως Σωφρονίῳ.

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΑΧΕΠΑ

Διὰ γράμματος αὐτῶν τὰ ἐπισκεφθέντα τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μέλη τῆς ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενοῦς Ὀργανώσεως Ἀχέπα ἐξέφρασαν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐπιδειχθείσῃ αὐτοῖς ἐνταῦθα στοργῇ.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Κατὰ τὴν τάξιν ἐγένοντο ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἔτους αἱ ἀρχαιρεσίαι τῶν ἱ. Μονῶν καὶ δι᾽ ἰδιαιτέρων γραμμάτων ἀνεκοινώθησαν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ πρὸς ἔγκρισιν καὶ εὐλογίαν ἐκκλησιαστικήν.

Ἐξ ἀποφάσεως ἐξεδόθησαν τὰ σχετικὰ ἀποκαταστήρια γράμματα.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΡΩΤΗΣ

Ἀποχωρήσαντος τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν Πρώτῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Ἱερομονάχου Πατρικίου λόγῳ ἀσθενείας, εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ἡγούμενος τῆς Μονῆς ταύτης διωρίσθη ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Κύριλλος.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΝΑΟΥ

Εἰς συμπλήρωσιν τοῦ σώματος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πανσέπτου Πατριαρχικοῦ Ναοῦ μέλος αὐτῆς διωρίσθη ὁ κ. Χαράλαμπος Ἁγνιάδης.

ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΒΡΑΣΟΒΟΥ

Τὴν Προϊσταμενίαν τῆς ἐν Ρουμανίᾳ Κοινότητος Βρασόβου ἀνέλαβεν ὁ τέως ἐν Γαλαζίῳ Προϊστάμενος Ἀρχιμ. Χριστοφόρος Κτενᾶς. Κατόπιν ληφθεισῶν ἐκθέσεων τῆς Α. Πανοσιολογιότητος ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἠσχολήθη μὲ τὴν κατάστασιν τῆς Κοινότητος. Συνοδικῇ ἀποφάσει ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας τῷ τε ὡς ἄνω Προϊσταμένῳ τῆς Κοινότητος καὶ τοῖς ἐκ τῶν ἐπωφελῶς δρῶσιν ἐν αὐτῇ κ.κ. Ἐμμανουὴλ Σαφράνῳ καὶ Ἡρακλεῖ Μιχάλοβιτς.

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΕΓΡΗ ΚΑΠΟΥ

Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θητείας αὐτῆς ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Νεκροταφείου Ἐγρῆ Καποῦ ἀπηρτίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Ἐλευθερίου Περιπατοπούλου, Ἀντωνίου Χατζῆ Πάντου καὶ Θεοδ. Χατζῆ Μιχαήλογλου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μύρων Πολυκάρπου.

ΕΥΧΑΙ

Τὸν ἀπὸ καιροῦ ἀσθενοῦντα Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Τραχείας Ἀλέξανδρον, ἐξ ὀνόματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐπεσκέφθη ὁ Ὑπογραμματεὺς αὐτῆς Διάκονος Ἀδαμάντιος καὶ διεβίβασεν αὐτῷ εὐχάς.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Τῇ 29ῃ παρόντος μηνὸς ἀπεβίωσεν ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κρημνοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαάμ. Τῆς κηδείας αὐτοῦ προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μάξιμος, συμμετασχόντων τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Χαριουπόλεως Γενναδίου καὶ Τρωάδος Εὐσταθίου. Ὁ ἀποθανὼν κληρικὸς ἦτο πρόσωπον συμπαθῶς γνωστὸν εἰς τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν.